

РЕШЕНИЕ

№ 163

гр. С., 07.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – С., ПЪРВИ ВЪЗЗИВЕН НАКАЗАТЕЛЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на девети октомври през две хиляди
двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Мартин Д. Данчев

Членове: Мая П. Величкова
Галина Хр. Нейчева

при участието на секретаря П. Сп. И.
като разгледа докладваното от Мартин Д. Данчев Въззивно наказателно дело
от частен характер № 20232200600351 по описа за 2023 година

Производството е въззивно и е по реда на чл.313 и сл. от НПК т.е. за проверка на
невлязла в сила първоинстанционна присъда.

Образувано е по въззивна жалба от адв. Р. К. от АК – С., като служебен защитник на
П. И. К., срещу присъда № 64/12.04.2023г. постановена по нчхд № 745/2022г. по описа на
Районен съд – С..

С атакуваната присъда подсъдимата П. И. К. е призната за виновна в това, че на
22.06.2022 г. на третия етаж в корпуса на затвора в гр. С. нанесла публично на К. Ц. Г. в
качеството и на длъжностно лице „Инспектор УП-1У степен /социална дейност и
възпитателна работа/“ обида, като я нарекла „мършо, курво“ и ѝ показала среден пръст,
събула си панталоните и демонстративно насочила седалищните си части към нея, поради
което и на основание чл.148 ал.1 т.1 и т.3 вр.чл.54 ал.1 от НК е осъдена на наказание „глоба“
в размер на 6000 лева.

Със същата присъда подсъдимата П. И. К. е призната за виновна в това, че на
22.06.2022 г. е подала жалба с вх.№ 29/23.06.2022г. до Главна дирекция „Изпълнение на
наказанията“ - гр. С. с която е наклеветила К. Ц. Г., твърдейки за нея позорни обстоятелства
и ѝ приписва извършено престъпление, а именно, че не изпълнява преките си задължения,
не и обръща внимание, не стои на работното си място, раздава кореспонденцията, когато
си поиска, дразни я, обижда я, спекулира с името на ръководителя на институцията,
подиграва се с нея, манипулира я и имала специално отрицателно отношение единствено

към нея, поради което и на основание чл.147 ал.1 вр.чл.54 ал.1 от НК е осъдена на наказание „глоба“ в размер на 4000 лева и на „Обществено порицание“, което да се изтърпи чрез прочитане на присъдата пред лишените от свобода от групата в затвора гр. С., в която изтърпява наказание подсъдимата К..

На основание чл.23 ал.1 от НК на подсъдимата П. И. К. е определено едно общо наказание, а именно най-тежкото от тях - „глоба“ в размер на 6000 лева, към което е присъединено наказанието „Обществено порицание“, което да се изтърпи чрез прочитане на присъдата пред лишените от свобода от групата в затвора гр. С., в която изтърпява наказание подсъдимата К..

Подсъдимата П. И. К. е осъдена да заплати на К. Ц. Г. сумата от 512 лева, представляваща направени от нея разноски по делото.

Във въззивната жалба, по повод на която е образувано настоящото производство пред окръжния съд, атакуваният съдебен акт се определя като неправилен и незаконосъобразен, постановен при съществени нарушения, както на материалния, така и на процесуалния закон. Заявява се, че при постановяването на присъдата е нарушен законът, допуснати са съществени процесуални нарушения и наложените наказания се явяват явно несправедливи, определени при нарушаване на правилата за индивидуализация на наказанието. Твърди се, че съдът в нарушение на нормата на чл.303 от НПК е постановил осъдителна присъда, без да са налице безспорни и категорични доказателства за това извършени ли са всички или някои от твърдените в частното обвинение деяния, при какви обстоятелства, налице ли са такива, изключващи вината, нито пък е съобразена присъдата с имущественото състояние на обвиняемото лице. Настоява се за отмяна на атакуваната присъда и за постановяване на нова присъда, с която подсъдимата П. И. К. да бъде призната за невиновна по повдигнатите ѝ от К. Ц. Г. обвинения. Алтернативно се иска изменение на присъдата и намаляване на размера на определените ѝ наказания като се вземе предвид нейното финансово и здравословно състояние.

Впоследствие е депозирано допълнение към въззивната жалба, в което се навеждат конкретни и подробни съображения и възражения в подкрепа на направените оплаквания срещу присъдата на СлРС. Твърди се, че при постановяването на присъдата е нарушен закона, допуснати са съществени процесуални нарушения и наложените наказания се явяват явно несправедливи, определени при нарушаване на правилата за индивидуализация на наказанието. Аргументира се извод, че районният съд в нарушение на нормата на чл.303 от НПК е постановил осъдителна присъда, без да са налице безспорни и категорични доказателства за това извършени ли са всички или някои от твърдените в частното обвинение деяния, при какви обстоятелства, налице ли са такива, изключващи вината, нито пък е съобразена присъдата с имущественото състояние на обвиняемото лице. Твърди се, че са допуснати съществени процесуални нарушения, които водят до нарушаване правото на защита на подсъдимата и които са довели до необоснована присъда, постановена при неясно и неуточнено частно обвинение. Сочи се, че в мотивите се съдържат теоретични изложения за правната характеристика основно на престъплението „обида“, но същите не

кореспондират със събрания по делото доказателствен материал, като изложените съждения са едностранчиви, основаващи се единствено и само на свидетелските показания на колегите на тъжителката - К. И., К.Н. и О.Ж., като същевременно записът от охранителната камера в коридора, изгледан по време на следствения експеримент е тълкуван изключително и само в полза на тъжителката. Възражава се, че не са били взети предвид показанията на другите свидетели, които ясно заявяват, че съвсем целенасочено и умишлено тъжителката, заедно с другите ѝ колеги, се възползват от влошеното здравословно състояние на осъдените, включително и на подсъдимата и целенасочено ги провокират именно с цел да изпаднат в такова състояние, при което същите не мога да контролират емоциите и поведението си именно поради факта, че са с нисък социален статус, липса на подходящо или никакво възпитание. Не се оспорва факта, че подсъдимата е показала задните си седалищни части, но се изразява съмнение по отношение на това какво е провокирало поведението ѝ и дали тези действия са били насочени точно срещу тъжителката или като цяло е израз на недоволство към създадената в затвора организация на връчване на писмата. Твърди се че е останал недоказан факта на произнасянето на обидните според тъжителката думи „курво, мършо“. Що се отнася до обвинението за извършено престъпление „клевета“, се заявява, че са били събрасани никакви доказателства в тази насока и съдът неоснователно е постановил осъдителна присада. Заявява се, че първоинстанционният съд не е изложил никакви мотиви защо приема за доказано това престъпление, доколкото изложените такива преповтарят съдържанието на деянието „обида“. Сочи се, че съобразно установената съдебна практика инкриминираните фрази, посочени в жалба с вх.№ 29/23.06.2022г. по описа на Дневник жалби, сигнали и предложения на граждани и лишени от свобода, водена в Затвора, гр.С., не попадат в обхвата на престъплението „клевета“, тъй като чрез тях е реализирано правото на свободно изразяване на мнение, гарантирано от ЕКПЧ и Конституцията на Република България. В тази връзка се твърди, че Европейският съд по правата на човека в своята практика е посочил, че твърдения, направени в жалби или показания пред властите, не могат да се разглеждат като „разгласяване“ на клеветнически твърдения, тъй като техните автори не възнамеряват да накърнят репутацията на лицата, до които се отнасят, а целят да упражнят правото си да подават жалби, да докладват нередности или да търсят помощ, от страна на властите, като съдът е отбелязал, че по този начин се реализира възможност в едно демократично общество, управлявано от върховенството на закона, частно лице да докладва за нередност в поведението на длъжностно лице, независимо, че подобни твърдения могат да окажат негативно влияние върху професионалния статус на длъжностното лице, да подкопаят авторитета му. Заявява се, че оплакването ѝ е основно по повод несвоевременното раздаване на кореспонденцията, като е установено, че действително е налице такова, а обстоятелството, че извършената по повод на жалбата проверка не е констатирала нередност, не повлиява негативно на правото на жалба, тъй като то /правото на жалба/ съществува във и независимо от основателността на оплакването. Твърди се, че право да подадат жалба имат всички лица, желаещи да сигнализират за нередност, а не само тези, чийто сигнал е основателен и затова упражненото право на жалба не би могло да породи неблагоприятни правни последици, респективно, от автора на

жалбата не може да се търси наказателна отговорност. Оспорва се като неверен извода на първата инстанция, че инкриминираното деяние е съставомерно от обективна страна, като се възразява, че в жалбата не се съдържат изрази, обрисувачи негативно тъжителката, целящи да уронят достойнството ѝ, а е изразено мнението /съмнението/ на жалбоподателката относно евентуално нарушение на служебни задължения от страна на тъжителката в качеството ѝ на длъжностно лице. В допълнение се сочи и това, че деянието е несъставомерно и от субективна страна, тъй като за да е налице клеветата, следва деецът умишлено да е разгласил позорящи за честта и достойнството на жертвата обстоятелства, а в случая такъв умишъл не е налице. Отправя се упрек към съда, че той не е взел предвид и целта на закона - да бъде превъзпитано осъденото лице в посока към изграждане и уважаване на ценностите, като се сочи, че осъждайки на такава висока глоба лице, което на практика няма никакви доходи, всъщност не постига целеният ефект. Настоява се за отмяна на атакуваната присъда и за постановяване на нова присъда, с която подсъдимата П. И. К. да бъде призната за невиновна по повдигнатите ѝ от К. Ц. Г. обвинения. Алтернативно се иска изменение на присъдата и намаляване на размера на определените ѝ наказания като се вземе предвид нейното финансово и здравословно състояние.

В съдебно заседание пред окръжния съд подсъдимата П. К., редовно призована, не се явява лично. За нея се явява служебно назначения ѝ защитник, който заявява, че поддържа жалбата си и допълнението към нея на посочените в тях основания и настоява за уважаването им. По отношение на видеозаписа, възпроизведен в хода на първоинстанционното съдебно следствие, защитата твърди, че освен непристойното поведение, а именно показването на седалищните си части, не е установен словесния разговор, проведен между тъжителката и подсъдимата, поради липса на звук, а твърденията на тъжителката за отправени обиди са били потвърдени единствено и само от нейните колеги, докато останалите свидетели - другите осъдени лица, не са потвърдили подсъдимата да е обиждала тъжителката с думите, които се твърди, че тя е изрекла. В тази връзка се заявява, че показания на тази втора група свидетели би следвало да имат по-голяма тежест, тъй като те са в условие на по-голяма зависимост от тъжителката, отколкото нейните колеги. Спрямо факта на показването на седалищните части от подсъдимата се твърди, че не е било установено същото да е насочено конкретно към тъжителката, доколкото поводът за възникналите пререкания е установения ред на раздаване на писмата и следователно се касае за отношение към създалият се ред от администрацията на затвора, а не конкретно към тъжителката. Заявява се, че не са доказани твърденията за наличието на деянието „клевета“, тъй като в така наречената „жалба“ подсъдимата е изложила единствено и само факти, които тя счита за нередни в дейността на администрацията, но това е нейно право да се обърне по към по-горе стоящ орган и да сигнализира за нередност, която тя вижда и не следва за това си деяние тя да бъде санкционирана. Соци се практика на Европейския съд по правата на човека по делото „Кърчев срещу България“, според което по отношение на държавните служители, каквато е тъжителката, макар в делото се визират и самите прокурори - границите на приемливата трябва да бъдат по-широки, отколкото по отношение на частните граждани и не следва подаването на една жалба срещу държавен служител

автоматично да се третира като твърдяна обида и квалифициращо обстоятелство. Наложеното на подсъдимата наказание се определя като твърде високо с оглед образователния и житейския ѝ ценз, а и с оглед здравословното ѝ състояние. Настоява се за отмяна на атакуваната присъда и за постановяване на нова присъда, с която подсъдимата П. И. К. да бъде призната за невиновна по повдигнатите ѝ от К. Ц. Г. обвинения. Алтернативно се иска изменение на присъдата и намаляване на размера на определените ѝ наказания като се вземе предвид нейното финансово и здравословно състояние. Настоява се за отмяна на атакуваната присъда като неправилна и незаконосъобразна. Претендира направените пред двете инстанции разноски.

Частният тъжител К. Г., редовно призована, не се явява лично. Оспорва жалбата е настоява същата да бъде оставена без уважение. Не се явява нейния повереник, също редовно призован. От повереника е постъпила писмена молба да бъде даден ход на делото и присъдата на СлРС да бъде потвърдена като правилна и законосъобразна.

С.ският окръжен съд, в качеството си на въззивна инстанция, след като се запозна с изложеното в писмената жалба, като изслуша явилите се страни в с.з., като обсъди изтъкнатите от тях доводи и съображения, като прецени наличните по делото доказателствени материали вкл. събраните и в тази инстанция и като извърши цялостна проверка относно правилността на атакувания съдебен акт по реда на чл.314 ал.1 от НПК, намери жалбата на защитника на подсъдимата за неоснователна.

Първоинстанционният съд, въз основа на извършения от него анализ на наличните събрани и проверени в хода на проведеното съдебно следствие доказателства и доказателствени средства принципно правилно, а и в достатъчна степен пълно е приел за установена фактическата обстановка, която е изложена в мотивите към присъдата. В тях е прието за установено от фактическа страна следното:

Частната тъжителка К. Г. работела като инспектор VII- IV степен (Социална дейност и възпитателна работа) в Затвор II- I категория.

На 22.06.2022 г. в 16.40 часа на третия етаж в корпуса на Затвора в гр. С. при извеждане на V и VI затворнически групи за вечеря лишените от свобода, свид. С. Г. Р. и подс. П. И. К. се обърнали към частната тъжителка в качеството ѝ на длъжностно лице и отговорник на групи от закрит тип (рецидивисти) с въпрос дали имат кореспонденция. Частната тъжителка ги уведомила, че нямат писма. На този отговор подс. К. отвърнала вербално агресивно като заплашила с писане на жалби и уволнения. Свид. К. Г. И. била надзирател на пост №6 в този момент и разпоредила на подс. К. да коригира поведението си, но тя продължила да обижда частната тъжителка наричайки я с думите „мършо, курво“, показвала ѝ среден пръст, а в един момент си събула панталоните и демонстративно насочила седалищните си части към нея. Очевидец на това станала и свид. К.Н., която е присъствала в коридора по време на инцидента.

На следващия ден - 23.06.2022 г., подс. П. К. подаде жалба с вх. №29/23.06.2022г. по описа на Дневник, жалби, сигнали и предложения на граждани и лишени от свобода срещу

частната тъжителка К. Г.. Жалбата била адресирана до Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ - гр. С., В нея подсъдимата твърдяла, че частната тъжителка не изпълнява преките си задължения, не ѝ обръща внимание, не стои на работното си място, раздава кореспонденцията, когато си поиска, дразни я, обижда я, спекулира с името на ръководителя на институцията, подиграва се с нея, манипулира я и има специално отрицателно отношение единствено към нея.

След случилото се на 22.06.2022 г., частната тъжителка К. Г. отишла при свид. О.Ж. – НСЗО и я уведомила за ситуацията, която се е разиграла в корпуса с участието на подсъдимата П. К.. Като се явила при нея частната тъжителка била силно разстроена и споделила емоционалното си състояние, като се почувствала много унижена от поведението на подсъдимата. Впоследствие свид. О.Ж. извършила проверка и видяла всичко на записа от камерите, монтирани в коридора на мястото, където е възникнал инцидента с подсъдимата К.. Тя извършила проверка на твърденията на подсъдимата К., че не се раздава кореспонденцията редовно и установила, че това не отговаря на истината, тъй като кореспонденцията ежедневно се регистрирала в специален дневник за съответната група.

Фактическата обстановка, изложена в мотивите към проверяваната присъда подробно и в достатъчна степен пълно, по същество и по отношение на основните обстоятелства напълно кореспондира с наличните по делото доказателствени материали.

Настоящият съд, с оглед на правомощието си да извърши цялостна проверка относно правилността на съдебния акт, както и правото му да приема за установени и други фактически положения /когато има основания за това/, извърши своя собствена преценка на доказателствените материали и стигна принципно до изложените по-горе фактически констатации. Освен това, първоинстанционния съд не само е изложил приетите за установени от него факти, но е извършил и необходимия коментар на наличните доказателства и доказателствени средства /намерил израз в мотивите към присъдата/, като в тази връзка е изпълнил задължението си произтичащо от разпоредбата на чл.303 ал.3 от НПК. Така преценените и обсъдени доказателствени материали са били достатъчни с оглед изясняването на релевантните спрямо предмета на доказване в това наказателно производство обстоятелства и в тази връзка фактическата обстановка по делото не е останала неизяснена.

В тази връзка се явяват неоснователни оплакванията във въззивната жалба на защитника на подсъдимата както за необоснованост на атакувания съдебен акт /с оглед на възраженията по отношение на извършената от страна на районния съд преценка на доказателствените материали и приетата за установена фактическа обстановка/, така и за постановяването на същия при противоречивост на доказателствените материали и неправилна преценка на същите /с оглед на изложените доводи и аргументи в допълнителната жалба, с които се оспорват изцяло доказателствените изводи на районния съд, както и цялостната му дейност по преценка и анализ на наличния по делото доказателствен материал/.

Настоящата инстанция напълно споделя изводите на районния съд по отношение на

преценката на тези доказателства, както и изложените в тази връзка достатъчно убедителни доводи и аргументи. Първата инстанция е коментирала обективно всички налични по делото доказателства, вкл. и тези които са били представени от подсъдимия в негова защита, а от друга страна в действителност не са налице такива големи и непреодолими различия в доказателствата, въз основа на които е била обоснована обвинителната теза.

С основание първоинстанционният съд е приел, че приета от него фактическа обстановка се установява по безспорен начин въз основа на събраните по делото доказателства и доказателствени средства, взети в тяхната съвкупност и поотделно, като безпротиворечиви и относими към предмета на делото.

Съдът с основание е кредитирал показанията на разпитаните в хода на съдебното следствие свидетели К. И., К.Н. и О.Ж. изцяло, тъй като същите действително са безпротиворечиви, логични, относими към предмета на делото и взаимно се допълват. Свидетелите И. и Новакова са присъствали по време на инцидента случил се на 22.06.2022 г. и са очевидци на поведението на подсъдимата, възприели са лично и непосредствено конкретно изречените от подсъдимата думи спрямо тъжителката, както и извършените невербални действия – показване на среден пръст, свалянето на панталона и показването на седалищните си части. Тези свидетели са категорични не само по отношение на конкретното поведение на подсъдимата, но и по отношение на това, че това поведение е било насочено именно към тъжителката. Що се отнася до свид. Желева, тя като непосредствен началник на тъжителката е възприела състоянието ѝ след инцидента, както и разказа ѝ за случилото се. Тази свидетелка е изгледала записа от охранителната камера и е установила, че твърденията на тъжителката относно поведението на подсъдимата спрямо нея се потвърждават. Тази свидетелка е извършила и проверка на твърденията на подсъдимата в депозираната от последната жалба срещу тъжителката за неизпълнение на служебните ѝ задължения и е установила, че тези твърдения не отговарят на истината.

Неоснователни са възраженията в жалбата на защитника на подсъдимата по отношение на показанията на тези три свидетелки респ. по отношение на преценката на районния съд на тази част от доказателствения материал по делото. Всъщност единственият аргумент срещу тези показания е обстоятелството, че те са депозирани от служители на Затвора – С. т.е. от лица, които са колеги на тъжителката. Този аргумент е несъстоятелен, доколкото само по себе си обстоятелството, че свидетелките са в определени колегиални и/или служебни отношения помежду си по никакъв начин не може и не следва да предопределя преценката за достоверност на съдържащите се в техните показания твърдения, още повече, че първите две лично и непосредствено са възприели случилото се и техните показания са непротиворечиви и последователни, а и се потвърждават от записа на охранителната камера. Третата свидетелка е възприела състоянието на тъжителката непосредствено след инцидента, както и разказа ѝ за случилото се и този разказ се потвърждава от записа на охранителната камера. Свид. Желева е извършила и проверка на твърденията в жалбата на подсъдимата спрямо пострадалата и е установила неистинността на тези твърдения.

Настоящата инстанция споделя преценката в мотивите към присъдата по отношение на показанията на останалите свидетели.

В тази връзка правилно районният съд е преценил, че следва да кредитира само частично показанията на свид. С.С., дотолкова доколкото от тях става ясно, че тя е научила впоследствие за инцидента и не е присъствала, а само е чула викове в коридора. От съдържанието на тези показания става ясно, че свидетелката няма ясен спомен за случилото се, възприела е спора на висок глас между подсъдимата и тъжителката, но поради голямото разстояние на което се е намирала от мястото на спора не е могла да възприеме конкретното поведение на всяка от двете.

Съдът с основание е кредитирал отчасти и показанията на свид. Т.С.а, тъй като същата заявява, че не е присъствала на инцидента и нейните показания са основно насочени към изясняване на здравословното състояние на подсъдимата и общо взето също твърди, че кореспонденцията не се раздава своевременно на адресатите.

По сходен начин са преценени и показанията на свид. Сийка Г., която също не е присъствала на инцидента, а основно свидетелства за здравословното състояние на подсъдимата К. и заема солидарна позиция с подсъдимата К. по отношение на раздаването на писмата.

Правилно са преценени и показанията на свид. С. Г., които също са кредитирани само частично, от нейните твърдения става ясно, че са питали частната тъжителка дали има писма и са получили отговор, че няма, на което тя също не повярвала. Показанията ѝ с основание не са кредитирани в останалата част, в която твърди, че не е имало гюрултия, че не е имало никакви жестове, тъй като тези нейни твърдения по категоричен начин се опровергават както от показанията на свидетелките К. И., К.Н. и О.Ж., така и от запис от охранителната камера в коридора, изгледан в съдебно заседание на 01.03.2023 г.

Следва да бъде споделена и преценката на първата инстанция по отношение на обясненията на подсъдимата, които правилно са кредитирани само в частта, с която твърди, че наистина е имало инцидент. Нейните обяснения в останалата им част очевидно и категорично противоречат на показанията на свидетелите К. И., К.Н. и О.Ж., а така също е видно, че не кореспондират с видеозаписа изгледан в хода на съдебното следствие.

Неоснователни са възраженията на защитата на подсъдимата както по отношение на преценката на доказателствените материали, така и във връзка с приетото от съда за установено от фактическа страна, за което се твърди от страна на защитата, че не съответства на събраните по делото доказателства.

Настоящата инстанция намира за неоснователни както така направеното оплакване за необоснованост, така и наведените в негова подкрепа доводи и аргументи.

Районният съд е коментирал и обсъдил подробно в мотивите си всички събрани по делото доказателствени материали и е изложил съображенията си защо кредитира част от тях, а на останалите не дава вяра. Принципно и по отношение на основните и съществени констатации, направени въз основа на анализа на доказателствения материал, въззивната

инстанция възприема и споделя както преценката на отделните доказателства, така и изводите по фактите.

Видно от съдържанието на мотивите към атакуваната присъда, районният съд подробно, обстоятелствено и убедително е обсъдил показанията на всички свидетели по делото и е стигнал да изводи, които настоящата инстанция изцяло и напълно споделя и възприема.

С оглед на това присъдата на СлРС не е необоснована и не е постановена при непълнота и противоречивост на доказателствата, каквито по същество са част от формалните оплаквания в жалбата, съдържащи се основно в допълнителната въззивна жалба, депозирана от защитника на подсъдимия, поддържани и в с.з. пред въззивната инстанция.

Съдебният акт, постановен от районния съд е обоснован, тъй като приетите за установени в него и изложени в мотивите му фактически положения кореспондират напълно с наличния събран и проверен в хода на проведеното съдебно следствие доказателствен материал.

От друга страна, в хода на това съдебно следствие са събрани необходимите доказателства за изясняването на всички релевантни в случая обстоятелства включени в предмета на доказване по конкретното наказателно производство.

Въз основа на така установеното по отношение на фактическата обстановка от страна на районния съд, последният е направил и обосновал правните си изводи относно съставомерността на извършеното от подсъдимата, както и относно правната квалификация на същото.

В тази връзка първоинстанционния съд законосъобразно е приел, че с извършеното от нея подсъдимата П. И. К. е осъществила от обективна и субективна страна признаците на състава на престъплението по чл.148 ал.1 т.1 и т.3 от НК, затова че на 22.06.2022г. на третия етаж в корпуса на затвора в гр. С. нанесла публично на К. Ц. Г. в качеството ѝ на длъжностно лице „Инспектор VII- IV степен (социална дейност и възпитателна работа)“ обида като я нарекла „мършо, курво“ и ѝ показала среден пръст, събула си панталоните и демонстративно насочила седалищните си части към нея, както и признаците на състава на престъплението по чл.147 ал.1 от НК, затова че на 23.06.2022 г. е подала жалба с вх.№ 29/23.06.2022 г. до Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ - гр. С., с която е наклеветила К. Ц. Г., твърдейки за нея позорни обстоятелства и ѝ приписва извършено престъпление, а именно, че не изпълнява преките си задължения, не ѝ обръща внимание, не стои на работното си място, раздава кореспонденцията, когато си поиска, дразни я, обижда я, спекулира с името на ръководителя на институцията, подиграва се с нея, манипулира я и имала специално отрицателно отношение единствено към нея.

Първата инстанция е аргументирала наличието на всички елементи от състава на всяко едно от тези престъпления, което е съответно отразено в мотивите към присъдата и настоящият въззивен съд изцяло възприема и споделя изложените в тази връзка

съображения.

Действително престъплението обида засяга обществените отношения свързани с осигуряване неприкосновеността на честта, достойнството и доброто име на човека като негови неотменими морални блага т.е. като предмет на това престъпление следва да се посочи самооценката на пострадалото лице като елемент от честта и достойнството на човека. Честта следва да бъде свързвана с положителната обществена оценка за личността, а достойнството със самооценката на човека за собствената му обществена значимост.

В тази връзка правилно е посочено в мотивите, че за да се приеме, че е осъществен състава на престъплението по чл.148 ал.1, т.1 и т.3 от НК следва да бъдат събрани доказателства, както относно конкретните действия извършени от подс. П. К., така и относно това дали същите обективно засягат самооценката на пострадалата. Следва да бъде установено безспорно по какъв начин тези действия са станали достояние, както на пострадалото лице, така и на трети лица, а така също и каква е била вината на подсъдимата.

Няма съмнение, че в хода на съдебното следствие по безспорен начин се установи, че с действията си подс. К. е осъществила състава на престъплението обида като същата е била нанесена публично, доколкото по време и на мястото на извършване на деянието са присъствали и други лица. Видно е от доказателствата по делото, че отправените от подсъдимата изрази към тъжителката „мършо, курво“, както и жестовете, които е направила - показване на среден пръст, събуване на панталоните и демонстративно насочване седалищните части към нея безспорно са със съдържание, унижително за честта и достойнството на частната тъжителка. Подсъдимата е изразила отрицателната си оценка за частната тъжителка, чрез използването на изрази имащи унижителен характер съобразно приетите в обществото порядки за нормално човешко общуване. Унижителни са и нейните жестове- показване на среден пръст, събуване на панталон, демонстративно насочване към частната тъжителка на задните си части.

Същевременно безспорно е и това, че деянието е извършено в присъствие на тъжителката и казаните думи и направените от страна на подсъдимата жестове са били възприети от нея.

Налице е и квалифициращия обидата признак по чл.148 ал.1 т.3 от НК, а именно същата е нанесена на длъжностно лице „Инспектор VII- IV степен (социална дейност и възпитателна работа)“, каквото качество е имала частната тъжителка К. Г.. Освен това деянието е извършено при изпълнение на службата ѝ.

Налице е и квалифициращия признак по т.1 на чл.148, ал.1 от НК, а именно да е нанесена публично, тъй като инцидента се е случил в корпуса на затвора на третия етаж в коридора, на така нареченото „колело“ в присъствието на повече от две лица, а именно лишени от свобода от пета и шеста затворнически групи, събиращи се за вечеря и надзирателите К. Г. и К.Н..

От субективна страна деянието е извършено с пряк умисъл, тъй като подсъдимата е съзнавала общественотоопасния характер на деянието, предвиждала е неговите

общественоопасни последици и е целяла тяхното настъпване. Тя е целяла да засегне достойнството на частната тъжителка, съзнавала е че частната тъжителка разполага с възможността да чуе обидните думи „мършо, курво“, а така също и че ще види показаните среден пръст и голи седалищни части. Съзнавала е и квалифициращите елементи на деянието, че отправя обидните изрази и жестове публично към длъжностно лице и то при изпълнение на неговата служба.

Неоснователни са възраженията на защитата по отношение на това правните изводи на съда касаещи деянието по чл.148 ал.1, т.1 и т.3 от НК. Същите се свеждат преди всичко до твърдения и съображения за недоказаност на част от твърдяните в частната тъжба и възприети от районния съд действия на подсъдимата, както и такива отнасящи се до преценката на тази част от действията на подсъдимата, за които се признава, че действително са извършени от нея.

С оглед на направените по-горе констатации относно доказателствата по делото и фактите, които се установяват от тях, настоящата инстанция напълно споделя доводите на районния съд, че подсъдимата е изрекла думите „мършо, курво“ по отношение на тъжителката и в нейно присъствие, както и че тези думи несъмнено са с обидно съдържание. Що се отнася до останалата част от поведението на подсъдимата - показване на среден пръст, събуване на панталон, демонстративно насочване към частната тъжителка на задните си части, те също са били адресирани именно към тъжителката и са недвусмислена проява на отношението на подсъдимата към нея в качеството ѝ на длъжностно лице. С оглед на това и предвид коментираните доказателства не може да се сподели тезата на защитата, че това поведение на подсъдимата било проява на несъгласие със съществуващата в затвора организация по връчването на писмата на лишените от свобода лица. Доказателствата по делото категорично установяват, че се касае за поведение насочено именно към тъжителката в качеството ѝ на длъжностно лице и изразява негативното ѝ отношение именно към това конкретно длъжностно лице. На мястото на инцидента са присъствали и други длъжностни лица, но подсъдимата не е насочила обидното си и агресивно поведение към тях или безадресно, а конкретно и именно към тъжителката.

Що се отнася до престъплението „клевета“, правилно първата инстанция е посочила, че чрез него се накърнява личното достойнство и честта на пострадалия, унижава се името на този човек, което той е изградил в обществото чрез труда и поведението си, неговата обществена и професионална репутация, накърнява се и се влияе отрицателно на обществената оценка, която лицето получава в средата, в която работи и живее. Непосредствен обект на защита е обективната чест и доброто име на човека в очите на хората, обществената оценка, която обществото дава за честта и достойнството на лицето. Накърняват се обществени отношения, осигуряващи неприкосновеността на доброто име на човека в обществото, на положителната обществена оценка на личността.

Не може да не бъде споделено изложеното в мотивите, че от обективна страна изпълнителното деяние на това деяние се осъществява в две форми: чрез разгласяване на неистински позорни обстоятелства за друго или чрез приписване на престъпление, което

не е извършено. Разгласяването включва в съдържанието си довеждане до знанието на трето лице на позорни факти и обстоятелства. Разгласяването на позорни обстоятелства може да се извърши по различни начини устно, писмено, чрез радиопредаване, магнетофонен запис, чрез печатни произведения, анонимни доноси, пасквили или по всякакъв друг начин, чрез който е възможно трето лице да възприеме и схване неистинските позорни обстоятелства за достойнството и честта на определено лице. Това разгласяване може да се извърши и чрез вписване и излагане на опозоряващите факти в молба, жалба подадена до съд, прокуратура и държавно учреждение. Втората форма на изпълнителното деяние на клеветата е приписване на пострадалия на неизвършено от него престъпление, отнасяне на дадено престъпно деяние към определен субект - наклеветения.

В настоящия случай е установено, че подс. П. К. е подала жалба до Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ на 23.06.2022 г., в която е посочила както позорни обстоятелства - че не изпълнява преките си задължения, че не ѝ обръща внимание, че не стои на работното си място, че раздава кореспонденцията, когато си поиска, че я дразни, че спекулира с името на ръководителя на институцията, че се подиграва с нея, че я манипулира и че има специално отрицателно отношение единствено към нея, така и ѝ е приписала извършване на престъпление - че ѝ нанася обиди.

От субективна страна клеветата е престъпление, което може да се осъществи само умишлено, както при пряк, така и при евентуален умисъл. Деецът трябва да съзнава позорния характер на разгласените обстоятелства или престъпния характер на приписаното деяние. Деецът трябва да съзнава, че разгласява неистински обстоятелства, позорни за честта на пострадалия или че му приписва престъпно деяние, което той не е извършил. Ако не е налице такова съзнание, няма да е налице и клевета, поради липса на субективната страна на състава на престъпление. Умисълът при клеветата може да бъде пряк или евентуален. Деецът действа с пряк умисъл, когато е сигурен, че позорното обстоятелство е неистинско или че приписаното престъпление не е извършено от пострадалия като цели твърденията му да стигнат до съзнанието на поне едно трето лице. Когато клеветата се извършва при евентуален умисъл, деецът допуска неистинността на разгласените позорни обстоятелства, но не се въздържа да ги разгласява и също, когато допуска, че неговите твърдения ще бъдат възприети от трето лице, но се примирява с тази възможност.

В хода на съдебното следствие по безспорен начин е установено, че с подадената жалба до Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“- гр. С. подсъдимата е описала гореописаните неверни обстоятелства за частната тъжителка Г., като същевременно е доказано по несъмнен начин, че нищо от това, което е написала в тази жалба за частната тъжителка не е вярно вкл. че не е вярно и твърдението ѝ, че я е обиждала т. е. извършила е престъплението „обида“. В тази връзка правилно е отбелязано, че написаното от подсъдимата в жалбата се опровергава от извършените проверки по тази жалба и това се установява както от показанията на свид. О.Ж., която е извършвала проверка по жалбата, така и от писмените доказателства приобщени по делото.

С оглед на тези констатации следва напълно да бъде споделен извода в мотивите, че

като е приписала на частната тъжителка извършване на престъпление, а така също като е дала гласност на описаните в жалбата позорни обстоятелства, подсъдимата е осъществила състава на престъплението по чл.147 ал.1 от НК и това ангажира отговорността ѝ.

В подадената до Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“- гр. С. жалба тя е приписала извършване на престъпление от страна на частната тъжителка К. Г., а именно, че са ѝ нанесени обиди. Видно е от събраните по делото доказателства, че по време на извършената проверка във връзка с подадената от подсъдимата жалба не са се събрали доказателства, за това обстоятелство. При тази проверка не са се събрали доказателства и за другите позорни обстоятелства изложени в жалбата от подсъдимата К., а именно, че не изпълнява преките си задължения, че не ѝ обръща внимание, че не стои на работното си място, че раздава кореспонденцията, когато си поиска, че я дразни, че спекулира с името на ръководителя на институцията и се подиграва с нея, че я манипулира и че има специално отрицателно отношение единствено към нея. В затвора в гр. С. е била извършена проверка и е изпратен отговор във връзка с твърденията на подсъдимата К. изложени в нейната жалба до Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, приложена по делото и от него е видно, че нищо от изложеното в жалбата не съответства на истината.

Неоснователни са възраженията в допълнението към въззивната жалба по отношение на доказаността на обвинението за извършено престъпление „клевета“, а и по отношение на съставомерността на това деяние в конкретния случай. Не може да бъде споделено виждането, че инкриминираните фрази, посочени в жалба с вх.№ 29/23.06.2022 г. по описа на Дневник жалби, сигнали и предложения на граждани и лишени от свобода, водена в Затвора, гр.С., не попадат в обхвата на престъплението „клевета“, тъй като чрез тях е реализирано правото на свободно изразяване на мнение, гарантирано от ЕКПЧ и Конституцията на Република България. Вярно е по принцип, че според Европейският съд по правата на човека, твърдения, направени в жалби или показания пред властите, не могат да се разглеждат като „разгласяване“ на клеветнически твърдения, но доколкото техните автори не възнамеряват да накърнят репутацията на лицата, до които се отнасят, а целят да упражнят правото си да подават жалби, да докладват нередности или да търсят помощ, от страна на властите, което обаче не е относимо към настоящия конкретен случай. Не може да се възприеме и тезата, че оплакването на подсъдимата в тази жалба е основно по повод несвоевременното раздаване на кореспонденцията, както и че в жалбата не се съдържат изрази, обрисувачи негативно тъжителката, целящи да уронят достойнството ѝ, а е изразено мнението /съмнението/ на подсъдимата относно евентуално нарушение на служебни задължения от страна на тъжителката в качеството ѝ на длъжностно лице. Напротив, видно от съдържанието на самата жалба, същата е насочена именно към компрометирането на тъжителката и представянето ѝ в негативна светлина пред лицата, които имат правомощия вкл. да я санкционират. Доколкото в тази жалба, насочена конкретно към дискредитирането на тъжителката и съдържащи конкретни и недвусмислени твърдения /а не съмнения и подозрения/, които имат позорящ характер и са неверни, несъмнено е, че извършеното от подсъдимата е съставомерно по чл.147 ал.1 от НК.

Следователно оплакванията на защитника на подсъдимата изложени в писмената жалба, в допълнението към нея и в хода на съдебните прения пред въззивната инстанция касаещи материалната законосъобразност на постановения и атакуван пред тази инстанция съдебен акт са неоснователни, поради изложените непосредствено по-горе съображения.

При определяне вида и размера на наказанията, които следва да наложи на подсъдимата за извършените от нея престъпления, съдът се е съобразил с принципите за законоустановеност и индивидуализация на наказанията.

Правилно и обосновано е преценено, че са налице както смекчаващи, така и отегчаващи отговорността обстоятелства. Като смекчаващи отговорността обстоятелства съдът е констатирал разкаянието на подсъдимата, изразено в последната й дума, а като отегчаващи отговорността обстоятелства са отчетени предишните й осъждания и лошите й характеристични данни.

Законосъобразен е извода, че не са налице условията за прилагане на разпоредбата на чл.78а от НК, тъй като от справката за съдимост на подсъдимата видно, че тя е осъждана многократно на лишаване от свобода и към настоящия момент не е реабилитирана.

Доколкото за престъплението по чл.148 ал.1 т.1 и т.3 от НК законодателят е предвидил наказание „глоба“ от три хиляди до десет хиляди лева и съдът с основание е преценил, че следва да наложи на подсъдимата наказание „глоба“ при условията на чл.54 ал.1 от НК, тъй като не са налице нито многобройни смекчаващи отговорността на подсъдимата обстоятелства, нито е налице някое от изключително естество и е определил наказанието в размер близък до средния, а именно - 6000 лв.

За престъплението по чл.147 ал.1 от НК съдът правилно е преценил, че също следва да се наложи наказание при условията на чл.54 ал.1 от НК като е определил глоба в размер на 4000 лв., както и кумулативно предвиденото наказание „обществено порицание“, като последното следва да се изтърпи чрез прочитане на присъдата пред лишените от свобода в групата в Затвора - С., в която изтърпява наказание подсъдимата К..

Законосъобразно на основание чл.23 ал.1 от НК на подс. П. К. е определено едно общо наказание, а именно „глоба“ в размер на 6000 лв., към което е присъединено и наказанието „обществено порицание“, което да се изтърпи чрез прочитане на присъдата пред лишените от свобода в групата в Затвора- гр. С., в която изтърпява наказание подсъдимата К..

Така наложените наказания настоящата инстанция намира за справедливи и за отговарящи в пълна степен на обществената опасност на подсъдимата и на извършеното от нея деяние и с тях ще се постигнат целите на генералната и специалната превенция и в тази връзка са неоснователни както изложените от защитата съображения за явна несправедливост на наказанията, така и искането за намаляване на размера им.

С оглед на изложеното по-горе, а и по реда на служебната проверка относно процесуалната законосъобразност на проверявания съдебен акт не се установи в някой от етапите на това наказателно производство да са били допуснати съществени нарушения на

процесуалните правила, които да са довели до ограничаване или накърняване на правото на участие на тъжителката в производството, както и правото на защита на подсъдимата.

Тъй като при извършената цялостна въззивна проверка относно правилността на съдебния акт не се установиха основания за изменение или отмяна на същия, следва присъдата да бъде потвърдена.

Ръководен от изложеното и на основание чл.334 т.6 и чл.338 от НПК, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда № 64/12.04.2023 г. постановена по НЧХД № 745/2022 г. по описа на Районен съд - С..

Настоящото решение не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____